

PROTOŽE JE NÁS MNOHO

DENNIS E. TAYLOR

BOBIVERZUM KNIHA DRUHÁ

HOST

DENNIS E. TAYLOR
PROTOŽE JE NÁS MNOHO

BOBIVERZUM
KNIHA DRUHÁ

PROTOŽE JE NÁS

MNOHO

DENNIS E. TAYLOR

BOBIVERZUM KNIHA DRUHÁ

BRNO 2018

Copyright © 2017 by Dennis E. Taylor

All rights reserved

Cover art © Jeff Brown

Translation © Filip Drlík, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-420-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-744-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-745-4 (Formát MobiPocket)

*Rád bych tuto knihu věnoval všem,
kteří milují staromódní vesmírné opery.*

Na žádné mapě není vyznačen; správná místa nikdy nebývají.

— Herman Melville

I

NEBESKÝ BŮH

BOB — ÚNOR 2167 — DELTA ERIDANI

Z hromady suchých větví se ozvalo rozzuřené zakvičení. Dvojice Deltanů na okamžik ztuhla a připravila se k útěku. Nic se však nestalo, takže dál házeli kameny do křoví. Jeden z nich, ten se srstí kolem páteře a uší naježenou vzrušením, kterého jsem pojmenoval Bernie, zavolal: „*Na, kaci, kaci, kaci.*“

Poodletěl jsem s pozorovacím dronem dozadu a vytratil se tak z jejich dohledu. Deltanům nevadilo, že je při lovu sleduju, ale nechtěl jsem je zbytečně rozptylovat. Stačila sebemenší chyba a mohli se poranit nebo zabít. Mike si pohybu v dálce všiml, ale lovci jinak dronu o velikosti kopačáku žádnou pozornost nevěnovali.

Něčí kámen se trefil do černého. Kancoid vyrazil ze svého doupěte a řičel jako splašená lokomotiva. Dva vrhači kamení odběhli stranou a zbytek lovců přiskočil vpřed. Všichni zapřeli tupý konec oštěpu o zem a pevně ho přišlápli nohou.

Vzteky ryčící kancoid doběhl k lovecké skupině za necelou vteřinu. Deltané setrvali na místě, chrabří jako středověcí kopiníci čelící útoku jezdeckva. Přestože jsem celou akci sledoval na dálku přes levitující dron, cítil jsem, jak se mi strachem stahuje zadek. V podobných chvílích jsem si vždycky říkal, jestli to už s mírou detailů ve své virtuální realitě trochu nepřeháním. Zadní partie jsem mít nemusel. A už vůbec jsem nepotřeboval, aby se mi stahovaly.

Kancoid plnou rychlostí naběhl na čekající kopí. Rychlí, to jo, to oni byli. Ale chytrosti, té moc nepobrali. Ještě jsem neviděl jediného kancoida, který by se pokusil hrotům vyhnout. Fredovo kopí se napnulo, vzápětí prasklo a odmrštilo lovce stranou. Zakřičel, buď bolestí, nebo překvapením, a z nohy mu vytryskla krev. Nepřítomně jsem zaznamenal, že delťanská krev je skoro stejně červená jako ta lidská.

Ostatní Delťané nápor ustáli. Jejich kopí se napjala a vynesla kancoida do vzduchu. Tvor se na chvíli zastavil ve vzduchu a nakonec se s posledním zapištěním zřítíl k zemi. Delťanští lovci s vyceněnými špičáky čekali, jestli se zvíře ještě nepohne. Občas se totiž stávalo, že se kancoid i po takové nakládačce zvedl a doběhl si pro nášup. Proto si dávali dobrý pozor, aby je nenačpal nepřipravené.

Bernie se příkradl s kopím v jedné ruce a kyjem ve druhé. Z co nejbezpečnější vzdálenosti se natáhl kopím a šťouchl kancoida do rypáku. Když zjistil, že se zvíře nehýbá, otočil se k ostatním lovcům a nadšeně se usmál.

Samozřejmě ne tak, jak si to možná představujete. Delťanským ekvivalentem širokého úsměvu bylo zavrtění ušima, ale já jsem si na delťanskou mimiku zvykl už natolik, že jsem jejich gesta nemusel vědomě analyzovat. Můj program se navíc staral o překlad řeči a hladce převáděl idiomy a metafory mezi angličtinou a delťanštinou. No a abych měl o všech přehled, přiřadil jsem jim náhodná lidská jména.

Bez překladatele by lidé a Delťané popravdě nikdy komunikovat nemohli. Delťanština lidskému uchu zněla jako směsice chrochtání, vrčení a škytavky. Podle Archimeda, mého prostředníka, bez něhož by se jednání s Delťany neobešla, zněla lidská řeč jako pár básnicích kancoidů při páření. Milé.

Delťané vypadali jako kříženci netopýra a prasete — válcovité tělo, vytáhlé končetiny, velké pohyblivé uši a rypák skoro jako kanec. Jejich srst byla převážně šedá, na obličejí a hlavě měli světle hnědé skvrny, které se u různých jedinců lišily.

Deltané byli jediní inteligentní mimozemšťané, které jsem zatím potkal. A to hned ve druhé hvězdné soustavě, do které jsem dorazil po odletu ze Země před více než třiceti lety. Přimělo mě to k úvaze, jestli je inteligentní život opravdu tak rozšířený, jak naznačili tvůrci *Star Treku*.

Bill z Epsilonu Eridani pravidelně posílal aktuality z celého vesmíru, ale než ke mně informace dorazily, byly vždycky už devatenáct let staré. Jestli někdo z ostatních Bobů našel inteligentní život, jeho zprávy pravděpodobně zatím nedorazily ani k Billovi, natož k nám ostatním.

Obrátil jsem svou pozornost opět k Deltánům, kteří se už začali připravovat na rutinní proceduru po lovu.

Nejdřív zkontrolovali Freda. Ten seděl na kameni, nadával v deltanštině a tiskl si dlaně k ráně, aby zpomalil krvácení. Přesunul jsem dron blíž, abych se podíval, co přesně se děje, a jeden z Deltánů poodstoupil a odkryl mi výhled.

Fred měl štěstí. Rána od roztržitého kopí byla roztřepená, ale ne hluboká, a zdálo se, že je čistá. Kdyby se střetl s kancoidími zuby, bylo by už po něm.

Mike naznačil, že do rány šťouchne kopím. „Bolí tohle? A bolí tohle?“

Fred vycenil zuby. „Hrozná sranda. Příště si špatné kopí můžeš vzít ty.“

Mike se zasmál a Bernie poplácal Freda po zádech. „Ale no tak, nebuď takové děcko. Už to skoro přestalo krváčet.“

„Přesně tak. Tak, a teď pojďme tu svini pověsit a vykrvit.“ Mike hned také začal podle svých slov jednat a odvázal si provaz z těla.

Potom ho přehodil přes nejpříhodněji rostlou větev a Bernie uvázal jeden konec zabitému zvířeti kolem zadních nohou.

Vázání uzlů — na tom budou muset ještě zapracovat. S provazem zacházeli pořád dost neobratně a pravděpodobně se jim často rozvazoval. V duchu jsem si poznačil, že musím Archimeda naučit pár námořnických uzlů.

Mike s Berniem zvíře pověsili, aby ho zakrátko mohli vyvrhnout. Ostatní Deltané přitom spustili děkovný pokřik. Jak jsem je tak sledoval, přepadl mě takový zvláštní pocit; v duchu jsem čekal, že zabitému zvířeti připíchnou na ucho štítek. Ale na to jsem se nacházel ve špatném století, na špatné planetě a s jiným živočišným druhem.

Otočil jsem se a s uchechtnutím se natáhl pro kávu. Marvin, který se mi díval přes rameno, se na mě tázavě zadíval, ale já jsem měl pocit, že mu nic vysvětlovat nemusím. Vždyť si sám určitě pamatuje, jak původní Bob v dávných dobách chodíval s tátou na lov. Jen jsem mlčky pokrčil rameny. Smíř se s tím, brácho.

Marvin protočil panenky a vrátil se do lenošky, kterou si při návštěvách u mě pokaždé zhmotnil. Na chvíli jsem se zastavil a nechal si od Alfréda dolít kávu. Umělá inteligence Alfréd měla ve virtuálních realitách všech Bobů samozřejmě podobu Johna Cleese ve fraku se šosy.

Upil jsem trochu kávy — byla jako vždy naprosto dokonalá — a rozvalený ve staromódním ušáku jsem se rozhlédl kolem. Nástěnné knihovny, velký kamenný krb a úzká vysoká okna, skrz která interiér nepřetržitě osvětlovaly sluneční paprsky pozdního odpoledne. A uprostřed toho jako pěst na oko jedna lenoška čalouněná červeným manšestrem a na ní klon mojí maličkosti.

To vše ve virtuální realitě, pochopitelně. Fyzicky vzato jsme já i Marvin žhnoucí optoelektronické kostky nainstalované ve dvou vesmírných lodích na oběžné dráze Delt Eridani 4. Kdysi jsme však bývali lidé a virtuální realitu jsme si naprogramovali, abychom se nepomátli.

Kolem prošla Spikey, vyskočila Marvinovi na klín a začala příst. Kočičí umělá inteligence byla naprosto realistická, nescházel jí dokonce ani naprostý nedostatek věrnosti. Pobaveně jsem se zasmál a obrátil se zpátky k videooknu.

Lovci už měli kořist vyvrženou. Kancoid ve skutečnosti nevypadal jako kanec. Celkově se podobal spíše medvědovi, ale

zaujímal stejnou ekologickou niku jako kanec, a dokonce měl i stejnou pověstně vyrovnanou a vlídnou povahu.

Lovení kancoidů ale nikdy nebylo předem vyhrané. Deltané během každého lovu pořád riskovali život. Kancoid obvykle prohrál, ale občas se mu podařilo jednoho nebo dva lovce pošramotit. S nedávným vylepšením oštěpů pazourkovými hroty se však hra změnila. No jo, já vím. Základní směrnice a bla bla bla. Pche. Tohle není *Star Trek*, ať už si Riker vybral jméno a virtuální prostředí, jaké chtěl.

Deltané přivázali svůj úlovek ke dvěma oštěpům a čtveřice z nich si jejich konce nahodila na ramena. Mike na mě mávl a já jsem s dronem přiletěl blíž, abych ho doprovodil. Dva další Deltané chytili Freda a pomohli mu postavit se. Noha mu pořád krvácela a viditelně kulhal, ale nehrozilo, že by se nedobelhal do vesnice.

Triumfálně jsme se vydali k domovu Deltanů. Dvojice lovců začala zpívat vítězný chorál. Ostatní se mezitím častovali postřehy, blahosklonnými vtipy a urážkami. Nepřestával jsem žasnout nad tím, jak moc se Deltané svým chováním podobají lidem. Tu a tam mě z toho přepadl pocit nostalgie a zastesklo se mi po kontaktu s lidmi.

Za chvíli jsme došli do vesnice a obyvatelé nás přivítali smíchem a oslavami. Zabití kancoida vždycky představovalo radostnou událost — *chechdž'* dnes večer budou mít hostinu a budou mít dost jídla na celý týden. *Chechdž'* se dalo volně přeložit jako něco ve smyslu „všechny rodiny našeho ohně“. V deltanštině to znělo samozřejmě o dost líp. Dnešní lovecká družina patřila k Archimedově *chechdž'*, kterou jsem v podstatě adoptoval.

Fred se s pomocí ostatních dobelhal ke svému domu. Sotva se usadil, jeho partnerka nad ním začala lomit rukama. Jeden z lovců rychle zaběhl pro léčitelku Cruellu. Povzdech! jsem si a připravil se na další hádku.

Posel se za chvíli vrátil i s Cruellou a její učednicí v závěsu. Cruella se sehnula, aby si ránu prohlédla. Popoletěl jsem

s dronem blíž. Nejspíš blíž, než jsem měl. Cruella se po dronu ohnala rukou. Stroj odletěl o pár metrů dál, dokud ho AMI kontrolér nestabilizoval. Ostatní Deltané polekaně ustoupili a zdálo se, že jeden z nich nejspíš brzo uteče nebo omdlí. Dron byl malý a pohazovat se s ním dalo celkem snadno. Ale víte co. *Nebeský bůh* a tak.

Už dávno jsem pochopil, že léčitelka se nebojí nikoho a ničeho. Vedle toho taky zrovna nevynikala v přijímání dobrých rad. Rozčileně jsem zaskřípal zuby a přemýšlel, jestli Cruella vezme v potaz něco z toho, co jsem jí řekl dříve.

Fred očividně přemýšlel nad tím samým. „Teď by se možná hodilo vyzkoušet tu horkou vodu, jak říkal *Bouba*,“ řekl jí.

Cruella se nejdřív vztekle podívala na něj a pak na můj dron. „Možná by ti mohl rovnou taky obvázat ránu, protože mě podle všeho nepotřebuješ.“

„U koulí mých předků, Cruello,“ řekl Mike. „Aspoň jednou přece můžeš zkusit něco nového. *Bouba* nás zatím nikdy nezklamal.“

Cruella se na něj zašklebila. Hned nato se mezi Cruellou a lovci rozpoutala bitva v překřikování. Lovci mě ze všech Deltanů vždycky podporovali nejvíc. Pazourkové hroty, rovnáče kopí a sekery byly jen jedny z mnoha vylepšení, kterými jsem jim obohatil život. Alespoň oni věřili, že mi na srdci skutečně leží zájmy Deltanů.

Cruella nakonec rozhodila rukama a vyštěkla: „Tak dobře! Uděláme to po vašem. Ale jestli ti ta noha upadne, za mnou pak plakat nechod.“

Obrátila se ke své učednici a vyštěkla příkaz. Učednice sklopila uši a rozběhla se pryč.

Chvilí nato se vrátila a s sebou přinesla měchýř a měkkou opracovanou kůži. Cruella ukázala na měchýř a řekla: „Čerstvě převařená voda.“ Zvedla kousek měkké oškrábané kůže a řekla: „Umytá ve vroucí vodě.“ Potom se zlostně zadívala přímo do kamery dronu. „Teď se mi klid' z cesty.“

Překvapeně, ale zároveň s potěšením jsem sledoval, jak začíná pečlivě čistit ránu kouskem kůže a převařenou vodou. To byl konečně určitý pokrok. Hodně k němu přispěli lovci, protože si dokázali dupnout jako jeden muž. Kdyby Cruella tuto techniku začala používat standardně, výskyt infekce by se výrazně snížil.

Na souhlas jsem zakýval dronem a poslal ho hlídkovat na kraj vesnice. Opět jsem se vrátil do své VR, rozvalil se v křesle a zavřel videopřenos z dronu. Změna postupu léčitelky pro mě znamenala velké vítězství, takže jsem se jí na oplátku rád uklidil z cesty. Jednak jsem jí tím ušetřil ponížení a taky to znamenalo, že si příště nebude tak tvrdošíjně stát za svým.

Bylo mi jasné, že přijdu o zbytek oslavy, ale kancoidův další osud už byl zaběhlý a dobře zdokumentovaný proces. Pravděpodobně také velmi chutný. Představil jsem si žebírka v barbecue omáčce a začaly se mi sbíhat sliny. Jídlo už nepotřebuju, když jsem vlastně počítač a tak, ale ve VR si můžu dělat, co chci. A když už si člověk naprogramuje simulátor kávy, proč by si nenaprogramoval grilovaná žebírka.

Spikey přešla po stole, zamňoukala a svalila se mi na klávesnici. Nechal jsem si od Alfréda dolít kávu a otočil jsem se k Marvinovi. „Tak dobře. Légrace už skončila. Co se děje? Myslíš, že sis se mnou chtěl o něčem promluvit.“

Marvin přikývl a postavil se. Nechal lenošku zmizet a došel k mému pracovnímu stolu. Přitáhl si křeslo a vyvolal v prostoru nad stolem model Edenu. Menší část jednoho z kontinentů byla červeně ohraničená. „Tohle je současná poloha Delfanů. Starou vesnici jsem vynechal, protože v ní už nežijí —“

„— a ta stejně byla spíš jen takové nouzové útočiště než trvalý domov.“ Přikývl jsem. „Od přesunu se tam navíc zatím nikdo z nich nevrátil.“

Marvin souhlasně přikývl. „Každopádně jsem se v tom ještě trochu pošťoural — v některých případech jsem doslova ryl v zemi — a vypočítal jsem rozumný odhad delfánské migrace v průběhu času.“

Dramaticky se odmlčel. Zatočil jsem rukou, abych mu naznačil, že má pokračovat.

„Zdá se, že vůbec nepocházejí z téhle oblasti. Podle všeho poddruh inteligentních Deltanů vznikl *tady*...“ Marvin otočil globus a ukázal na jinou část kontinentu. „... a odtud se přesunul do současné polohy.“

„A na původním místě už žádní nežijí? Proč?“

„To je právě to, co nechápu, Bobe. Našel jsem spoustu opuštěných deltanských vesnic i nějaká pohřebiště, ale počet hrobů vůbec neodpovídá odhadům populace.“

„Predátoři?“

„Taky mě to napadlo, ale pozůstatky Deltanů jsme pak našli všude možně, většinou v podobě hromádek kostí. A viděl jsi, co za sebou nechávají goriloidi, když dojedí. Ty na úhlednost moc neužije.“

Promnul jsem si bradu a dál pozoroval globus. „Ani tak to ale nedává smysl. Podle tvých poznámek se na původním sídlišti žádní goriloidi nenacházeli. Což by znamenalo, že se Deltané přesunuli z bezpečnější oblasti do nebezpečnější oblasti a z původní oblasti úplně zmizeli.“

„A potom utekli z nebezpečnější oblasti a usadili se na ještě nebezpečnějším místě.“ Marvin zmateně zavrtěl hlavou. „Nejsou to žádní blbci. Možná se teprve začínají dostávat na lidskou úroveň vnímání, ale selský rozum už mají. Něco nám prostě uniká.“

Pokrčil jsem rameny a prstem jsem globus roztočil. „Je to záhada, Marvine. A ty my zbožňujeme.“ Usmáli jsme se jeden na druhého. Protože *Bob*, přece. „Důležité ale je, že tady je mnohem bezpečněji než tam, kde jsme je našli. V Kamelotu se už hezky usadili, lovcům se taky daří a goriloidi už pochopili, že si nemají zahrávat, a přestali na Deltany útočit.“

„Ty chceš vážně jejich vesnici říkat Kamelot?“ Marvin se ztvářil trochu znechuceně. „Kdykoli to jen slyším, musím si začít zpívat *Rytíře kulatého stolu*.“

Usmál jsem se na něj, šibalsky jsem povytáhl obočí a rozhodl se načatý montypythonovský odkaz podpořit. „Vždyť je to jen model.“

Marvin protočil panenky a zastavil globus. „No, každopádně v tom budu pokračovat. Jsme ale v pořádné nevýhodě. Na Zemi vědci mohli vycházet z poznatků o světě, který už nějak chápali. My tady na Edenu začínáme úplně od píky.“

„No jo, a to jim i tak trvalo hromadu let, než přišli na to, proč zmizela civilizace Anasaziů.“ Opřel jsem se a zavrtěl hlavou. „Jo, to chápu, Marve. Musím přiznat, že jsem moc rád, že ti tenhle projekt tak přirostl k srdci. Když jsem přistál, provedl jsem základní průzkum a další analýzy, ale prioritou to pro mě nebyla.“

Marvin se uchechtl a s kývnutím na rozloučenou zmizel do vlastní VR.

II

KOLONIE

HOWARD — ZÁŘÍ 2188 — VULKÁN

Kolonizace nových planet vypadala ve sci-fi knížkách a filmech vždycky hrozně jednoduše. I když ani to vlastně není pravda. Někdy nebyla snadná. Z lesů pokaždé vylezlo něco, co kolonii ohrozilo. Takže nejmíň jednu věc tvůrci trefili přesně. Naprosto přesně.

Positivem bylo, že se tady lidem alespoň nic neproráželo ven hrudníkem. Zakládání lidské kolonie na Vulkánu ale trochu připomínalo smrt uklováním hejnem kachen. Velkých kachen. Vyzbrojených tesáky a drápy. Z Milových poznámek a planetárního katalogu bylo naprosto jasné, že k osidlování bude zapotřebí vymyslet a zprovoznit důmyslnou obrannou soustavu. Zdejší ekosystém byl hodně bujný a soupeřivý.

Kolonistické lodě *Exodus 1* a *Exodus 2* obíhaly kolem Vulkánu. Většina kolonistů z enklávy SSE byla stále ještě ve stázi a čekala, až jim speciální jednotky připraví obydlí. Stavební, bezpečnostní a inženýrské týmy dnem i nocí kácely prales a chystaly domov pro první vlnu lidských osadníků.

Navíc jsme předpokládali, že sami kolonisté z SSE potom přiloží ruku k dílu a připraví vše pro posádky budoucích kolonistických lodí. *Exodus 3* doletí za pár měsíců. Další loď se objeví tak rychle, jak je jen Riker zvládne postavit.

Jako kdyby toho na nás už tak nebylo dost. První oběť si planeta vyžádala už pátý den po přistání nových obyvatel na Vulkánu.

[Zpráva od šéfa bezpečnosti. Došlo k útoku]

Kývl jsem na Gupku, abych potvrdil, že jsem informaci přijal. Chvilku mi trvalo, než jsem minimalizoval monitorovací okno, které se přede mnou vznášelo ve vzduchu, a nařídil jsem konstrukčním AMI, aby pokračovaly bez mého dozoru. Tyhle umělé inteligence zvládaly většinu prací na stavbě pěstební koblihy na oběžné dráze samy. A když narazily na něco, za co už nebyly placené, poslaly mi oznámení.

Otočil jsem se na židli, podíval se na Gupku a povytáhl jedno obočí, abych z něj dostal víc informací. Systémové rozhraní GUPPI s avatarem připomínajícím admirála Ackbara však nic kromě základních faktů zpravidla nesdělovalo. Obří rybí oči na mě zamrkaly a čekaly na rozkaz. Přijal jsem nevyhnutelné, mávl jsem rukou a Gupka mi přistrčil videookno.

V okně se objevil šéf bezpečnosti, Stéphane Brodeur. Měl výraz, jaký lidé mívají, když je zaplaví adrenalin — doširoka otevřené oči, tvář mírně lesklá potem a roztažené nozdry. Spustil hned ve chvíli, kdy mě zahlédl. „Došlo k útoku. Byl to teropodní predátor, kterému říkáme raptor. Severozápadní cíp, na kraji rozestavěného opevnění.“

Brodeur mluvil s výrazným quebeckým přízvukem. Zamyslel jsem se krátce nad tím, jak se mu asi podařilo dostat se až do kolonie SSE, ale hned jsem svou úvahu zavrhl jako nepodstatnou. Na okamžik jsem přerušil přenos a vyslal několik dronů do oblasti rozestavěného plotu a pak jsem svou snímkovou frekvenci vrátil na obvyklou úroveň. Lidská bytost by si milisekundového záseku v obrazu ani nevšimla. „Nějaké ztráty?“

„Jedna.“

„Smrtelná?“

„Ne, ale bude potřebovat nový nátěr.“ Brodeur se na mě za-
zubil.

Povytáhl jsem obočí a šéf bezpečnosti pokračoval: „Skupinka raptorů zaútočila na bagr. Bude potřeba ho trochu přetřít.

Většinu zvířat jsme zabili a zbytek utekl. Jednu z mršin jsme poslali doktorce Sheehyové na pitvu.“

„Co můžu udělat já?“

Velitel bezpečnosti zavrtěl hlavou. „S útokem samotným nic. Ten už proběhl a my jsme si s agresory poradili. Jen mě napadlo, že by nemuselo být na škodu vyrobit nějaký bezpečnostní systém.“

To byla rozumná žádost. Zamyšleně jsem přikývl. „Pane Brodeure, mám pár dronů, které můžu poslat na hlídku hned teď, i když k tomuto účelu nejsou optimální. Bill z Epsilonu Eridani pracuje na vývoji bezpečnostních a průzkumných dronů už několik desítek let. Vyžádám si od něj plány a hned vytisknu nejvhodnější přístroje. Připravené budou ale až za týden, možná za dva. Vydržíte to do té doby?“

„Promluví si s velitelem staveb a zkusíme pozastavit některé práce do doby, než budete hotov. Zrovna teď bychom totiž nedokázali pokrýt celou oblast.“

„Dobře, veliteli, udělejte to. Ozvu se vám, až budu vědět víc.“

Zavřel jsem přenos a odeslal Billovi e-mail, ve kterém jsem ho požádal, aby mi poslal informace o pozorovacích dronech. Navrhoval je spíš pro průzkum nových soustav, ale pro moje potřeby budou určitě bohatě stačit taky.

» «

Když moje drony doletěly k rozestavěnému opevnění, oblast se ještě hemžila bezpečnostními jednotkami. Všude kolem byla krev. Naštěstí patřila jenom raptorům. Stranou stál na pohled velice skleslý bagr. Jeho zářivě žlutý nátěr hyzdily dlouhé škrábance a rýhy. Napadlo mě, jestli umělá inteligence, která stroj řídí, nebude potřebovat terapii.

Dělníci odnášeli několik zabitých zvířat do nákladních aut. Raptori připomínali ty filmové natolik, že všichni, kdo viděli *Jurský park*, by z nich měli noční můry. Ale na rozdíl od stylizo-

vaných pozemských masožravců se zuby těch vulkánských podobaly zubům žraloků — byly trojúhelníkovité, pilovité a ostré jako břitva. Nadšení raptorů z přiletu nové várky jídla zatím neutlumily ani armádní automatické zbraně.

Našel jsem velitele Brodeura, který právě dohlížel na odklizení.

Otočil se k přilétajícímu dronu a usmál se. „A to jsem mohl mít docela hezkou práci v kanceláři.“

Zdvořile jsem se uchechl. „Vítejte na frontě. Dostali jste je všechny?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Jednoho, možná dva jsme nechali utéct, aby předali strach z lidí svým kamarádům.“

„A jak to zatím zabírá?“

Velitel Brodeur se zasmál a zavrtěl hlavou. „Odpoledne mám schůzku s plukovníkem. Možná byste se mohl taky zúčastnit.“

„Plukovník mě už pozval, pane Brodeure. Uvidíme se tam.“

Velitel Brodeur kývl na dron a potom se otočil a šel pomáhat s odklizením. Využil jsem příležitosti a zkontroloval, jak pokračuje stavba.

Plot obepínal zhruba třetinu obvodu plánovaného sídliště. Pět metrů vysoké opevnění zbudované částečně z místního dřeva, částečně z kovu. Vulkánské stromy se svým pozemským protějškům podobaly natolik, že je přípravné čtyři dokázaly snadno zpracovat. Dělníci stromy těžili v bezprostřední blízkosti opevnění, takže zároveň vyráběli mýtinu poskytující další zabezpečení. Měl jsem mírné pochybnosti, jestli je opevnění dost vysoké na to, aby ustálo i útok brontíků, ale mě se nikdo na nic neptal. Ne že by brontíci jedli lidi nebo tak něco. Představovali spíš nebezpečí ve stylu „náhodného zašlápnutí“.

Na západní obloze byla vidět sesterská planeta Vulkánu, Romulus, se zřetelnými mraky a oceány. Až dorazí *Exodus 3*, usadí se na Romulu pasažéři z enklávy Špiců a FAITH. Čekal jsem, že až se tady objeví kolonie FAITH, život začne být hodně zajímavý. Devatenáct let pobytu ve stázi Cranstona názorově

pochopitelně nijak neobměkčilo. Vůdce FAITH nebyl zrovna lidumil a jeho vztah s Bobby stál hned od začátku na vzájemné nenávisti.

Vyslal jsem další dron o pár set metrů dál a dal mu za úkol, aby kroužil po okolí a monitoroval pohyb živočichů. Poblíž nic nečíhalo, pravděpodobně díky hluku z automatických zbraní.

Situace se podle všeho už uklidnila a všichni se vrátili ke své práci. Vycouval jsem z dronu zpátky do své virtuální reality. S povzdechnutím jsem si promnul čelo. Občas mě mrzelo, že už třetinu dne nespím. Býval bych si alespoň na chvíli odpočinul od reality.

„Gupko, musíme změnit harmonogram prací pro tiskárny.“

Gupka se vynořil a tiše čekal, až budu pokračovat. Když jsem se tak na něj díval, napadlo mě, jestli bych náhodou neměl vizáž admirála Ackbara už změnit. Nic jiného mě však nenapadlo, a navíc to byla přece jen taková bobovská tradice.

„Potřebujeme víc pozorovacích dronů.“

[Všechny skupiny tiskáren právě pracují na výrobě komponent orbitálních farem. Chcete tyto práce zastavit?]

„Hmm, to asi úplně ne. Vyhrad' na výrobu dronů polovinu tiskáren a nech vyrobit čtyři plné čty. Potom zase všechny na stav na výrobu součástek pro pěstební koblíhy.“

[Rozkaz, kapitáne]

Gupka okamžitě rozehrál symfonii příkazů a přeprogramoval 3D tiskárny. Otočil jsem se zpátky k videopřenosům z mých aktivních dronů. O nutnosti postavit další drony nebylo pochyb. Měl jsem však neblahé tušení, že než opevnění dostavíme, pár kolonistů přijde o život.

» «

„Dobré odpoledne, plukovníku.“ Ve videookně se objevil plukovník Butterworth, jako obvykle dokonale nažehlený. Vůbec jsem netušil, jak to dělá.

„Dobré ráno, Howarde.“ Kývl na můj obraz na displeji stolního telefonu. „Rád vás vidím. Slyšel jsem o dnešním útoku.“

Na krátký okamžik jsem se překvapeně zarazil. Nepamatuju si, že by plukovník Butterworth ještě na Zemi někdy zdravil Rikera tak vřele a přátelsky. Nebyl jsem si jistý, jestli se mám cítit uražený za Rikera, nebo potěšený za sebe.

Vůdce enklávy SSE byl s Rikerem na nože hned od prvního dne. Měl jsem samozřejmě všechny Rikerovy vzpomínky z toho období; až do chvíle, kdy mě Riker naklonoval. Kdybych o Butterworthovi řekl, že často „tlačí na pilu“, bylo by to slabé slovo. Alespoň ale vždycky vystupoval profesionálně.

V duchu jsem pokrčil rameny a rozhodl jsem se tím netrápit. Jiná doba, jiné místo, a když budu upřímný — nejsem jako Riker.

„Příště už ale takové štěstí mít nebudeme,“ odpověděl jsem. „Raptoři jsou chytrí. Pochopí, že bagry nejsou k jídlu. Jestliže mají dobré barevné vidění — což je dost pravděpodobné —, nejspíš si zářivě žlutou barvu spojí s nejedlými věcmi s tvrdou skořápkou. Potom se zaměří na ty měkké růžové věci, co taky běhají po dvou.“

Butterworth si povzdechl. „Všiml jsem si, že jste hned strategicky využil drony. Právě si pročítám váš plán pozorovacích a bezpečnostních systémů. Vypadá to jako komplexní řešení. Mám několik malých připomínek, které můžeme probrat někdy později, až se vám to bude hodit.“

Beze slova jsem přikývl. Plukovníkovy připomínky budou dobré a já je s největší pravděpodobností zohledním.

„Kde je vlastně pan Brodeur? Neměl tady náhodou být taky?“

„Měl tu být, to je pravda.“ Plukovník pokrčil rameny. „Něco mu do toho vlezlo. Sejdou se s ním ještě později sám a zavolám vám, kdyby bylo potřeba něco dořešit.“

Přikývl jsem a podíval jsem se plukovníkovi za záda, kde na zdi visel plán města. Pokynul jsem k mapce bradou. „Trochu staromódní, nemyslíte? Papírový plakát na zdi?“

„Pevné kopie mají pořád svůj význam, Howarde. Plakát je mnohem větší než obrázek na tabletu, a navíc si do něj můžu dělat barevnými fixy poznámky. Ale samozřejmě si ho taky pravidelně fotografuju.“ Plukovník se suše zasmál, což pro něj ostatně bylo typické. „Jinak jsme už připravení probudit ze stáze odborníky na zemědělské systémy. Pan Brodeur mi řekl, že farmářská zóna bude oplocená do týdne.“

„Dobře. Bert a Ernie už se nemůžou dočkat, až všechny vylodí.“ Když jsem vyslovil jména Bobů řídících kolonistické lodě, plukovník sebou škubl. Nevím, jestli se mu jenom nelíbil náš výběr jmen, nebo poznal, že jde o postavy ze *Sezamové ulice*. Tak či onak mě jeho reakce pobavila.

„Ještě zhruba měsíc, Howarde, a potom budeme moct všechny vylodit zcela bezpečně.“ Plukovník se vyklonil ze záběru. „A možná že až se *Exodus 1* a *2* vrátí na Zemi pro další várku, někdo z vás už najde další obyvatelnou soustavu a nám sem přestanou posílat další lidi.“ Potom ukončil hovor, aniž počkal na odpověď.

III

ŽIVOT V KAMELOTU

BOB — BŘEZEN 2167 — DELTA ERIDANI

Archimedes opatrně opřel kostěný nástroj a zaštípl opracovávaný kámen. Od jádra odletěl kousek pazourku a Mojžíš souhlasně přikývl. Archimedes připravil nástroj k dalšímu úderu a s ušima namířenýma mírně vpřed se podíval na Mojžíše. Ten lehce pokynul rukou. Archimedes posunul nástroj mírně doleva a uši se mu natočily soustředěním. Uštípl další kousek pazourku.

Další delfánský adolescent, kterého jsem pojmenoval Richard, Archimeda pozoroval a pokoušel se jeho postup přesně zopakovat. Nástroj se mu však sesmekl z pazourku a bodl ho do chodidla. Richard vyskočil, začal poskakovat po jedné noze a přitom bezesporu radostně nadával.

Richard si po chvíli všiml, jak se Archimedes zubí, a ušklíbl se. Nabručeně Archimeda přirovnal ke kancoidímu trusu a potom odkulhal pryč.

Mojžíš a Archimedes byli největší odborníci na pazourek a výrobu nástrojů v celém kmeni. A vzhledem k Richardově zručnosti taky jediní. Archimedes byl podle delfánských kritérií adolescent — pubertu už měl za sebou, ale dospělý ještě nebyl. Byl však zdaleka nejinteligentnějším Delfanem v celé vesnici. Což ve světle našich průzkumů znamenalo, že je také nejinteligentnějším Delfanem na celém Edenu.

Archimedes byl první Deltan po mnoha letech, kterého Mojžíš dokázal naučit štípat pazourek. Několik dalších mladíků projevilo zájem, podobně jako Richard, ale nedokázali udržet pozornost dost dlouho na to, aby nástroj dokončili. Napadlo mě, že Archimedes možná bude muset počkat na své vlastní potomky, než se mu povede přilákat potenciální učedníky.

„Mojžíš nevypadá moc dobře,“ prohlásil Marvin, který se mi díval přes rameno.

„Jo, já vím. Myslím, že pochod ze staré vesnice byl náročnější, než jsme si mysleli. Od přesídlení už pár starých Deltanů umřelo.“

Zmínil jsem se o své teorii o případných učednících a Marvin se zasmál. „Napadají mě přinejmenším dvě ženy z Archimedovy družiny, které na tom aktivně pracují.“

Adolescence je parádní období. Kromě toho, že Archimedes dokázal mistrně štípat pazourek, obecně vyrábět nástroje a vystupoval jako *Boubův* mluvčí, disponoval navíc oslnivým šarmem. Dohromady si tím vším očividně vysloužil velkou náklonnost dívek.

Archimedes odložil rozpracovaný pazourek a nástroje, postavil se a protáhl. Chvilí se bavil s Mojžíšem, potom Mojžíš vstal a odloudal se pryč. V deltánské společnosti se žádné pravidelné směny nedodržovaly. Deltané se řídili filozofií „až to bude, tak to bude“. A podle všeho se dnes už napracovali dost.

Archimedes se otočil a chvilí se rozhlížel, dokud nenašel dron, kterým jsem ho sledoval. Usmál se na mě a kývl hlavou směrem ke střelnici. Souhlasně jsem zahoupal dronem a rozletěl jsem se za ním.

Započal jsem hovor. „Vypadá to docela dobře. Zdá se, že se všichni už usadili.“

Archimedes přikývl. Chvilí pak šel beze slova. „A co Arnold, je v nové vesnici, ehm, v Kamelotu, spokojený?“ Jednou jsem se už o svém názvu pro nové sídliště zmínil, aniž jsem ho prohnal

překladačem. Archimedes se pokoušel slovo vyslovit tak, jak ho slyšel. Byl to chrabří pokus, ale žádný člověk by výsledný zvuk nepoznal.

„Prostě mu říkej nějakým vlastním slovem, Archimede. Můj jazyk se do delfanštiny nepřekládá zrovna nejlíp.“

„Dobře. Akorát mě z toho bolely hlasivky. Arnoldovi se moc líbí, že teď nemusíme hlídat celou vesnici ze všech stran, ale jenom dvě přístupové cesty.“

Kamelot se nacházel na menší stolové hoře, z velké části obklopené sutěmi a útesy. Vypadala trochu jako letadlová loď s centrálním kamenitým srázem připomínajícím řídicí věž. Pokud člověk neměl křídla, na stolovou horu se mohl dostat pouze po dvou pěšinách svírajících úhel přibližně sto dvacet stupňů. Oproti předchozí vesnici, která se nacházela na lesní mytíně, to byl výrazný posun. Ve staré vesnici byla obrana před útoky goriloidů každodenní záležitostí a Delfané neustále prohrávali.

„Ale za poslední dvě ruce dní byli zabiti dva lidi, že?“ řekl jsem.

Archimedes pokrčil rameny. „Goriloidi jsou problém. Mají pořád hlad. A na téhle straně hor jich je moc. Hlídaní je navíc náročnější, když jsou lidi mimo vesnici.“

O důvod víc, proč by měli vesnici opouštět co nejmíň. Pas- tevectví už jsem měl na seznamu věcí, které je musím naučit. Zatím jsem ale ještě nenašel vhodné stádní zvíře k domestikaci. Odvrátil jsem se od videopřenosu z dronu dostatečně dlouho na to, abych si mohl povzdechnout a zavrtět hlavou. Seznam úkolů pořád jen rostl.

Ocitl jsem se v situaci „všechno, nebo nic“. Před nějakou dobou jsem se rozhodl, že Delfany zachráním před vyhynutím. Co ale začalo jako malý anonymní zásah, rychle přerostlo do práce na plný úvazek. Na pozici *Bouby*, nebeského boha. Doufal jsem, že je budu moct jednou ponechat vlastnímu osudu, to ale alespoň celou jednu další generaci nehrozilo.

Nechal jsem téma hovoru plavat, protože jsme už dorazili na střelnici. Nejednalo se samozřejmě o *střelnici* v obvyklém slova smyslu. Cvičiště se nacházelo na rovné ploše u prudké stěny na boku centrálního útesu. Delfané o sráz opřeli terče a nacvičovali si na nich novou techniku vrhání oštěpů.

Několik minut jsme je sledovali. Většina Delfanů dokázala zpravidla dostat oštěp do správné oblasti a hrotem napřed. Ale zasáhnout přímo terč byl úžasný počin, po kterém obvykle následoval radostný tanec a posměšky namířené na ostatní nacvičující. Pro většinu bylo jakékoli pomyšlení na přesnost pouze nedosažitelnou představou. Někteří Delfané byli přímo neschopní, a jeden nebo dva nedokázali přijmout ani skutečnost, že oštěp musí letět hrotem napřed. Tito jedinci většinou chodili lovit jen kancoidy, protože při tom oštěp nemuseli vůbec pouštět z ruky.

Archimedes byl s oštěpem neobyčejně zručný, ale postrádal sílu nutnou k jeho vrhnutí do potřebné vzdálenosti. Byl jsem si však jistý, že až dospěje, bude nepřekonatelný.

Dalším zázračným vrhačem zbraní byl Arnold. Měl vynikající cit pro všechno, co se týkalo zabíjení. Rozený válečník, který jako první z Delfanů zabil goriloida sekerou; jednou ranou mu rozštípl lebku. Arnold byl velký skoro jako goriloidí mládě, takže mu nikdo ze soukmenovců obvykle neodmlouval.

Arnold přecházel sem a tam a pomáhal ostatním s technikou a povzbuzoval je svým křikem. Uchechtl jsem se, ale nenechal jsem zvuk vyjít z dronu. Nastavil jsem překladač tak, aby mi Arnolda tlumočil s rakouským přízvukem. A pořád jsem se tím neskutečně bavil.

„Jak to jde s léčitelkou?“ zeptal se Archimedes, a přerušil tak tok mých myšlenek.

V duchu jsem se otřásl. Na Delfanech mě mimo jiné překvapovalo, jak malou úctu cítili k božské autoritě *Bouby*. A Cruella jejich filozofii povýšila na další úroveň. Kmen primitivních lidí by hltal každé moje slovo, ale Delfané byli mnohem skeptičtější.

ší a o všem pochybovali. Pořád jsem si pamatoval, jaké mrzení následovalo, když jsem se je pokoušel naučit stavět stany.

„Moc dobře ne. Buď úplně odmítá většinu toho, co řeknu, nebo prostě nechce změnit svoje postupy. Příležitostně ustoupí, ale je to běh na dlouhou trať.“

Archimedes se zazubil na dron. „Vítej v mém kmeni. Možná bys na ni mohl použít jeden ze svých létajících kamenů.“

Zasmál jsem se — nejen jeho průpovídky, ale hlavně tomu, že Archimedes už mluvil úplně jako já. Koncept suchého humoru přejal okamžitě, ten byl však pro většinu Deltanů úplně mimo jejich chápání, možná s výjimkou pěti šesti dalších jedinců.

A myšlenka na použití bijce na léčitelku byla vážně lákavá. Téměř dvacetikilová ocelová koule s vlastním pohonem, dosahující při nárazu rychlosti Ma 1, nenechávala zbytečně moc prostoru k debatám. „Ještě to zvážím. Aspoň už vzala na vědomí jednu moji radu a začala čistit rány. Není úplně zbedněná, jenom hodně konzervativní.“

Archimedes pokrčil rameny. Se stejnou konzervativností se sám potýkal celý život. Proto měl legraci z toho, že mě přístup většiny Deltanů pořád překvapuje.

Pokračovali jsme po pěšině až na vrchol centrálního útesu. Byla na něm plošina o velikosti menšího domku. Bydlet se na ní sice nedalo, protože byla zcela vystavená okolním vlivům, ale výhled z ní byl nepřekonatelný. Když bylo slunečno, jako zrovna dnes, na plošině se scházelo hodně dospívajících Deltanů a dělali totéž, co všichni pubertáci na druhé straně vesmíru — dopřávali si oraz od dospělých.

Když se Archimedes vynořil s dronem o velikosti kopačáku letícím nad jeho ramenem, všichni se na chvíli zarazili a zůstali na něj hledět. Ale už na mě byli zvyklí, takže se hned zase vrátili k tomu, co dělali předtím. Zdálo se, že hrají *rindžaksu*, hru připomínající mikádo, při níž ale hráči sázejí. Opět mě udivilo, jak moc se Deltané podobají lidem. Zatím jsme pro srovnání

měli jen dva datové body, ale pořád mi vrtalo hlavou, jestli je možné, že se inteligentní druhy vyvíjejí podle univerzálních schémat.

Archimedes mávl na Dianu, která seděla opodál s kamarádkami. Usmála se a zamávala mu nazpět, potom se zamračila na dron a odvrátila se. Bezpochyby to nebyla moje největší fanynka. Nikdy jsem jí ale nezadal žádnou příčinu, aby mě nesnášela. Alespoň pokud jsem si byl vědom. Ale možná to byl prostě jenom souboj o Archimedovu pozornost.

Archimedes se posadil a otočil se na severozápad k pohoří, které rozdělovalo naši část kontinentu. Poslal jsem dron níž, do výšky pohodlné k hovoru, a chvíli jsem se kochal výhledem.

Jeden ze dvou měsíců Edenu visel na obloze a napohled byl dvakrát větší než ten pozemský. Slunce na západě už bylo nízko a dodávalo rozptýleným mrakům nazlátlé okraje. Prales, který se táhl přes celý obzor, mohli kdysi běžně vídat i lidé na Zemi. Předtím, než vykáceli celou planetu.

Archimedes kývl k horám v dálce. Většina z nich byla dost vysoká na to, aby zůstala po celý rok zasněžená. „Je to dlouhá cesta. Dojít sem pro nás bylo těžké i přesto, že jsi nás vedl ty a my jsme věděli, kam jdeme. Pro naše rodiče a jejich rodiče to muselo být ještě těžší, když tehdy putovali opačným směrem a netušili, co tam najdou.“

Zahleděl se na vesnici ležící na stolové hoře pod námi. „Tady je to o hodně lepší. Samozřejmě až na všechny ty goriloidy.“ Archimedes vycenil zuby, což jsem si automaticky přeložil jako ekvivalent zamračení.

„Všechno se časem spraví, Archimede. Chci, aby tvůj lid uspěl. Nevím, jestli ve všech světech na nebi existuje hodně inteligentních druhů, ale každý je nesmírně cenný. Moji bratři zatím žádné jiné nenašli.“

„Kolik *Boubů* tam nahoře je?“

Při té otázce jsem se usmál, to ale Archimedes nemohl vidět. „To vlastně nevím. Než jsem odletěl od poslední hvězdy,

vyrobil jsem čtyři, ale ti snad potom sami vyrobili další. Tady jsem si zatím vyrobil tři. Dva odletěli a Marvin je pořád tady a pomáhá mi.“

„Ty si vyrábíš bratry?“

„Je to složité, Archimede. Nejsem z masa a krve jako ty. Každý bratr, kterého vyrobím, je moje kopie, má moje vzpomínky a tak. Ale obvykle se trochu liší osobností. Například Marvin je opatrnější než já a pravidelně mi rozmlouvá moje bláznivé plány.“

Archimedes chvíli upřeně pozoroval dron a potom odvrátil pohled. „Otázky přinášejí jen další otázky. Vůbec to nestíhám chápat. Měl bych zůstat u věcí, které se týkají mých lidí.“

Zasmál jsem se a překladový podprogram můj smích přeložil jako delťanský výraz pro vyjádření veselosti. „To je v pořádku, Archimede. Mám hodně podobný problém. Říkám mu ‚seznam úkolů‘. A připadá mi, že je čím dál delší.“

Archimedes se zachechtal a otočil se zpátky ke krajině, která se před námi rozléhala. On seděl a já jsem se vznášel, oba v tichosti, a kochali jsme se výhledem.

IV

VODNÍ PLANETA

MULDER — ŘÍJEN 2170 — ETA CASSIOPEIAE

Eta Cassiopeiae byla dvojhvězda s dlouhými periodami oběhu. Jasnější z dvojice hvězd, Eta Cassiopeiae A, spadala do spektrální třídy G3V, byla tedy jen o něco málo větší a svítivější než Slunce. Nacházela se ve vzdálenosti 19,5 světelných let od Epsilonu Eridani, takže jsem si docela zaletěl. Všichni bližší kandidáti už však byli zamluvení. Jako člen Billovy třetí kohorty jsem nejspíš prostě neměl moc na výběr. Většina hvězd spadá do tříd K a M, a planeta ve vázané rotaci, která prakticky sedí v chromosféře vlastní mateřské hvězdy, mi jednoduše nepřipadala jako příjemné místo na dovolenou. Přesto jsem právě sem po necelých dvaceti letech doletěl. Homer a Riker už touto dobou dorazili do Sluneční soustavy, a ať už je čekala jakákoli situace, určitě ji nějak vyřešili.

Potichu jsem se uchechtl a vzpomněl si na první dny v Epsilonu Eridani. Ten Homer byl teda číslo. Myslím, že si svoje jméno vybral hlavně proto, že vytáčelo ostatní Boby. Napadlo mě, jestli ho Riker náhodou už nezabil při nešťastné „přátelské palbě“. Potom jsem se nahlas zasmál a Gupka se na mě ustaraně podíval.

Zvedl jsem Spikey z klína, položil ji na stůl a pak jsem vstal a vyšel ven na slunce. Mojí VR byla tropická krajina s proutěnými chatrčemi všude kolem, připomínající seriál *Gilliganův*

ostrov. Ve skutečném světě by to samozřejmě bylo zcela nepraktické, ale ve VR si člověk může dělat, co se mu zlíbí.

Gupka šel za mnou.

[Už máme k dispozici výsledky. Nenašli jsme žádné joviální planety]

„Žádné?“ Zamračil jsem se. „To by mě zajímalo, jestli to je dobrá, nebo špatná zpráva.“

[Nedostatečné informace]

Nepřítomně jsem přikývl a otočil jsem se opět směrem k pláži.

Chvilí jsem si vychutnával slunce na tváři a poslouchal jsem šumění příboje. Předpokládám, že mě to jednou omrzí, ale brzy to určitě nebude. Zalitoval jsem, že na podobnou dovolenou jsem si ještě za života nikdy neudělal čas.

Zhluboka jsem se nadechl, prošel kolem Gupky a vrátil se do své chatrče. V holotanku se vznášel model hvězdné soustavy. Z pětadevadesáti procent už byl ověřený. Možná nám uniklo několik menších těles, ale pochyboval jsem, že ta by mohla patřit mezi významnější hráče.

Méně hmotná hvězda, Eta Cassiopeiae B, měla periastron ve vzdálenosti 36 AU, což znamenalo, že výskyt planet zhruba ve vzdálenosti od 9 AU od Ety Cassiopeiae A byl nepravděpodobný. Znamenalo to mimo jiné, že oortovská a kuiperovská tělesa byla už mnohokrát narušena. Všechny planety v této soustavě tak zažily nejméně jedno bombardování. Dobrá zpráva ale byla, že už toho vně soustavy nezbylo moc, co by se mohlo vydat směrem dovnitř.

„Tahle,“ ukázal jsem na třetí planetu. „Je přímo uprostřed obyvatelné zóny. Máme nějaké údaje o velikosti?“

[Ne. Ale spektroskopická analýza potvrdila přítomnost kyslíku a vody]

„To je ovšem vynikající.“

[Zachytili jsme také kolísání, které pravděpodobně poukazuje na přítomnost přirozeného satelitu]

„No, zní to čím dál líp. Dobře, Gupko, nastav kurz na třetí planetu.“

[Mám vypustit těžební a průzkumné drony?]

„Zatím ne, nejdřív se podíváme, jestli nám tahle soustava vůbec stojí za zdržení.“

Gupkovi se jakýmsi způsobem podařilo zatvářít se zklamaně, ačkoli bych sám nedokázal popsat, jak vypadá zklamaná ryba, i kdybyste mě nutili sebevíc.

Zamyšleně jsem sledoval model, který se přede mnou vznášel. Objevili jsme další čtyři terestrické planety, dvě uvnitř a dvě vně obyvatelné zóny, ale joviální planety žádné. To mě trochu znepokojilo, protože plynní obři obecně chrání vnitřní část soustavy před tělesy přilétajícími z prostoru mimo soustavu.

Ještě víc mě však trápila absence hlavního pásu planetek. Plán projektu HEAVEN stál hlavně na využívání minerálního bohatství pásu asteroidů pro stavbu vesmírné stanice a budoucích Bobů. Chybějící pás planetek by mohl představovat potíže.

Pche. To nás však zatím trápit nemusí.

Cesta k vybrané planetě trvala několik dní. Během ní jsem pořizoval podrobné snímky soustavy a hledal jakékoli řidší pásy asteroidů, které mi třeba mohly uniknout. Nepoštětilo se mi. Tahle soustava byla dokonale vymláčená. Pracovat jsem tedy mohl s pěti planetami a jejich potenciálními měsíci. Těžba materiálu přímo z planet by vyžadovala přepracování celého postupu.

Vedle toho jsem byl taky zvědavý na měsíce třetí planety. Měla dva větší satelity, jeden z nich velikostí odpovídal polovině a druhý zhruba pětině pozemského Měsíce. K tomu dva menší útvary blíž k planetě, které se ale daly označit jenom za větší kameny. Planeta sama byla o trochu menší než Země, ve srovnání s ní měla sedmaosmdesátiprocentní povrchovou gravitaci a šestadvacetihodinovou délku oběhu. Atmosféra k mé radosti připomínala tu pozemskou, možná byla jen o něco bohatší na kyslík.

Vstoupil jsem na polární oběžnou dráhu a zahájil hloubkové skenování. Na planetě byla velká oblačnost, stejně jako na Zemi. To bylo dobré znamení, protože poukazovalo na dobré klimatické podmínky. Na planetě bylo taky hodně vody. Ve skutečnosti jsem zatím nic jiného než vodu neviděl.

„Neobjevili jsme už pevninu?“

[Negativní]

„No, tak to je... nepříjemné. Upozorni mě, hned jak něco objevíme.“

[Rozkaz, kapitáne]

» «

[Skenování dokončeno]

„Měl jsi mě ale upozornit, až — aha, tak nic.“

Prohlédl jsem si snímky a rozesmál se. Přisahám bohu, že když se člověk hezky od plic zasměje, je to fajn pocit, dokonce i takhle ve virtuální realitě.

Na planetě vážně byla voda, to už jsme věděli. No ale kolik vody! Co jí však scházelo? Souš. Nic. Vůbec nic. Ani sebemenší atol. Byla to koule pokrytá oceánem. Ani ledové čepice, na které by se dalo postavit.

Což mě donutilo k zamyšlení nad otázkou, co vlastně vyrábí na planetě kyslík. Na Zemi by to byly zelené rostliny. Ale rostliny, ne že bych to chtěl nějak zdůrazňovat, zpravidla potřebují hlinu. Tedy zeminu, promiňte.

„Gupko, jsi si jistý ohledně přítomnosti chlorofylu?“

[Potvrzuji]

Hm. Divné. Něco mi očividně unikalo. Budu se muset podívat víc zblízka.

Už před nějakou dobou jsem od Billa dostal plány na drony pro průzkum planet, ale bez surovin jsem byl dost namydlený.

Teatrálně jsem si povzdechl a otočil se ke Gupkovi, který jako obvykle stál v pozoru. „Nejspíš bychom měli soustavu

prozkoumat líp. Nastav kurz tak, abychom si postupně mohli prohlédnout všechny planety. Začneme průletem kolem měsíců téhle planety.“

[Rozkaz, kapitáne]

Trvalo dalších pár týdnů, než jsme zmapovali všechny ostatní planety a jejich měsíce. Zatímco jsem si tak poletoval kolem, podařilo se mi katalogizovat několik asteroidů s poměrně excentrickými oběžnými drahami. Rozvalil jsem se ve svém plážovém lehátku se šálkem kávy v ruce a prohlédl jsem si hlášení. V téhle soustavě bylo hodně kovu. Ve skutečnosti oplývala o trochu větším nerostným bohatstvím než sluneční soustava. Jenže všechny kov se nacházel na planetách. Podle mých odhadů se vesmírný odpad, který obvykle zamořuje hvězdné soustavy, někdy v minulosti snesl přímo na planety. Mohl jsem jen hádat, že účinek přidružené hvězdy v kombinaci s nepřítomností plyných obrů odstartoval jakýsi řetězec událostí, během kterého se soustava vyčistila. Jsem si jistý, že astrofyzik by to hned dokázal vysvětlit, takže jsem sám sobě slíbil, že až budu mít chvíli, zkusím se nad tím ještě zamyslet.

Vydal jsem se ke čtvrté planetě. Na jejím druhém měsíci se totiž blízko povrchu nacházela bohatá ložiska rud. Umístil jsem automatickou továrnu na oběžnou dráhu a poslal do ní několik vlastních dronů a roamerů, aby je využila jako materiál. Za týden automatická továrna postavila několik malých nákladních lodí. Do těch jsem nacpal těžební drony a celou posádku jsem poslal na povrch měsíce.

Během čekání jsem si znovu prohlédl skeny třetí planety a zamyslel jsem se. Vzpomněl jsem si, že jsem kdysi četl, že veškerá voda na Zemi mohla pocházet z jediné ledové komety o průměru asi tisíc kilometrů. Vzhledem k množství materiálu v Oortově oblaku ve sluneční soustavě byl takový objem vody jenom plivnutí. Jelikož tahle soustava o svůj oblak přišla, dalo se snadno usoudit, že tělesa bombardovala planety už v dávných dobách.

Zatímco se drony lopotily s těžbou rud, zamyslel jsem se nad otázkou, jestli tenhle svět vůbec můžu nahlásit jako potenciálního kandidáta ke kolonizaci. Jasně, je tu kyslík a taky voda, ale úsilí potřebné k vybudování jakékoli základny bylo nepředstavitelné. Ze záznamů v knihovnách jsem věděl, že lidé v jednadvacátém století začali na Zemi stavět a osidlovat plující města, ta však fungovala pouze s podporou pevninského průmyslu.

No, já o tom rozhodovat každopádně nemusím. Prostě odešlu hlášení a nechám to na pozemských mocnostech. Jestli tedy ještě vůbec nějaké zbyly. Je dost možné, že se lidstvo ve válce samo úplně vyhladilo, což by znamenalo, že moje počínání je tady stejně k ničemu.

Riker ale tak či onak nakonec pošle hlášení Billovi a Bill nám ho shrne v jednom z dalších příspěvků na svém blogu. Než se dozvím víc, budu si dál hrát na Von Neumannovu sondu. Dlužím to doktoru Landersovi.

» «

[Řídící konstrukční AMI už je online]

„Paráda, Gupko, děkuju. Zadej příkaz k výrobě dvojice Bobů a potom vesmírné stanice.“

[Rozkaz, kapitáne]

AMI, umělá strojová inteligence, pomocí standardních plánů zvládala stavbu sama, a kdyby narazila na problémy mimo její nastavení, ozvala by se mi.

Dílčí konstrukční úlohy trvají dohromady pár měsíců, takže jsem zaletěl zpátky ke třetí planetě s několika průzkumnými drony, abych se tam trochu porozhlédl. Začal jsem hloubkovým skenem oceánu, což se mi několikanásobně vyplatilo. Musel jsem přístroje třikrát přeladit, než jsem detekoval dno oceánu. V hloubce osmi set kilometrů. Naprosto šílené. Předtím jsem ještě zvažoval stavbu umělých ostrovů, ale pokud se někde pod

hladinou neschovává hora Mount Lookitthat¹, nebude možné je k čemukoli přichytit ani ukotvit.

Nevěřicně jsem pozoroval výsledky a pak jsem se obrátil ke Gupkovi. „Zahaj podrobné mapování mořského dna se současným nastavením SUDDARu. Dej mi pak vědět, až budeš mít naskenovanou celou planetu.“

[Rozkaz, kapitáne]

Teleskopické průzkumy poukázaly na přítomnost jakýchsi zelených skvrn na hladině oceánu, a tak jsem k nim vyslal drony, aby si je prohlédly zblízka. Netrvalo dlouho a objevili jsme zdroj kyslíku v atmosféře. Rostliny během svého vývoje zjistily, že pokud se usadí na hladině, dostane se k nim víc světla. Rostliny utvářely veliké rohože — a když říkám veliké, myslím skutečně několik kilometrů v průměru. Vyslal jsem i dron pro biologickou analýzu, aby pořídil nějaké vzorky.

Drony se nemohly ponořit. Jejich SURGE pohonu by z toho totiž praskla žilka. Také atmosféra mě přinutila k pečlivému přenastavení, aby se nerozhodilo pole pohonu. Průzkumy SUD-DAREm u hladiny však prozradily, že podmořský ekosystém je neuvěřitelně bohatý.

„A najednou už to nevypadá zas tak špatně. Pokud je některý z těch organismů jedlý, lidé by mohli bydlet na rohožích a lézat pracovat mimo planetu.“ Podíval jsem se na Gupku a čekal jsem, že nějak zareaguje. Mohl jsem si klidně ušetřit námahu.

Bioanalytický dron zkoumal rohože a jejich okolí celé týdny. Ukázalo se, že rohože se skládají z několika rostlinných druhů žijících v symbióze. Živočichové pak zjistili, že se můžou nechat zadarmo vozit, a na rohožích i uvnitř nich vznikl komenzální zoologický ekosystém.

Za dva měsíce jsem shromáždil všechny výsledky průzkumů a zhodnotil je.

1 Mount Lookitthat je náhorní plošina v knize *A Gift from Earth* od Larryho Nivena. Jedná se o jediné obyvatelné místo na jinak nehostinné planetě, které umožní lidem založit kolonii Plateau (Plošina) — pozn. překl.

Biokompatibilní. A podle rozborů dokonce neobyčejně. Ve skutečnosti se až na pár aminokyselin a vitaminů zdálo, že lidé by mohli začít na rohožích žít také, za předpokladu, že se vyhnou všemu jedovatému.

Sestavil jsem souhrnné hlášení a předal ho AMI vesmírné stanice, aby ho přeposlala Billovi, hned jak bude stanice dostavěná. Automatická továrna už dokončila oba počítačové matrixy a kostry, takže jsem se zálohoval a své zálohy nahrál do matrixů. HIC3821-1 a HIC3821-2 se aktivovali.

Rozšířil jsem svou VR, abych vytvořil dostatek prostoru pro novou společnost, a pozval jsem je dál.

Dva Bobové se zrodili naproti mně u stolu. Nabídl jsem jim plážová lehátka a Alfréd jim donesl kávu.

Usmál jsem se. „Nejspíš vás zajímá, proč jsme se tady teď sešli.“

H-1 protočil panenky. „No to je sranda. Tušil jsem, že to řekneš.“

Musel jsem se uchechtnout. Nečekal jsem, že se rozdíl mezi mnou a mými klony projeví tak rychle. „Tak co, napadla vás už nějaká jména?“

H-1 prohlásil: „Já budu Skinner.“

Uznale jsem se zachechtal. „Držíš se stejného tématu. Jsem dojat.“

„Já jsem spíš takový Jonny Quest,“ řekl H-2.

Já i Skinner jsme se zdvořile zasmáli.

Po krátké odmlce jsem vyvolal model soustavy s přibližnou oblastí kolem automatické továrny.

„Tak jo. Než se dostavějí vaše lodě, trochu mi tady pomůžete. Potom bude samozřejmě jenom na vás, kam se vydáte.“

Oba Bobové přikývli. Jonny řekl: „Pomůžu moc rád, ale z tohotoh vidlákova mizím, jen co se mi dostaví loď.“ Otočil se ke Skinnerovi. „Záleží na tobě, jestli tady chceš zůstat, nebo ne. Já osobně bych se raději letěl porozhlédnout po něčem trochu zajímavějším.“

Moc hezké to od něj tedy nebylo. Ale byla to samozřejmě jeho volba. Skinner jen pokrčil rameny.

Ukázal jsem na model vesmírné stanice. „Stanice je už skoro hotová. Až Billovi odešle zprávu, nastavíme těžební drony na automatický sběr surovin a tím tady naše zodpovědnost hasne. Nějaké otázky?“

Oba Bobové zavrtěli hlavou.

„Možná tady ještě chvíli zůstanu a vyrobím další várku Bobů,“ pokračoval jsem. „Docela mě zajímá život na Trojce. Hmm, Poseidon by mohlo být dobré jméno.“

„Panečku, pojmenovávání a tohle všechno. Ty jsi ze sentimentálního soudku.“ Jonny byl rozhodně sarkastický parchant. Dospěl jsem k názoru, že čím dřív odletí, tím líp.

Skinner se mnou podle všeho souhlasil, protože se na Jonnyho díval úkosem. Situace s Mariem nebo Milem se zase opakovala. Vzpomněl jsem si, jak Bob 1 přemýšlel nad tím, co by dělal, kdyby určitý klon neměl rád. Nakonec se ukázalo, že je to jedno. V galaxii je totiž místa dost.

V

POKROK

HOWARD — PROSINEC 2188 — OMIKRON² ERIDANI

Plot zatím nebyl dokončený ani zdaleka, město už bylo napláňované, a dostalo už dokonce i oficiální název. Přistání nebylo buhvíjak originální jméno, ale všem připadalo příhodné.

Účastnil jsem se zrovna konferenčního hovoru s plukovníkem Butterworthem a Stéphanem. Probírali jsme nedávná úmrtí. Plukovník měl jako obvykle skleničku jamesona. Stéphane se připojil přímo z terénu, takže jeho obraz se objevil v samostatném okně. Pořádání telekonferencí bylo teď rozhodně snazší než za života původního Boba. Ale hlavně to usnadňovalo situaci mně, protože za takových okolností jsem byl stejně skutečný jako všichni ostatní.

„Dva mrtví,“ zopakoval Stéphane a vrtěl hlavou. „Několik raptorů se schovalo za nákladními vozy dovážejícími pokácené kmeny a jednoduše nakráčelo přímo do tábora, úplně mimo náš dohled. Ty potvory jsou pěkně prohnané. Jste si pořád jistí, že nejsou inteligentní?“

Plukovník Butterworth se na něj zahleděl s tázavě povytaženým obočím. „Předpokládám, že tím máte na mysli úroveň vnímání podobnou té lidské. Přinejmenším do té míry, kterou dokážeme určit, inteligentní nejsou. Bavit jsem se o tom s doktorkou Sheehyovou a jejím týmem a ujistili mě, že raptori kromě zaběhlých verbálních signálů nepoužívají žádnou řeč. Nepoužívají žádné zbraně — ne že by nějaké potřebovali —

a nenašli jsme zatím ani žádné stavby.“ Pokrčil rameny. „A protože žádné jiné důkazy nemáme, zdá se, že jsou to jen zvířata. Velice chytrá zvířata, ale nic víc.“

„Nemusí to být všechno, nebo nic, plukovníku.“

Butterworth se na mě podíval, pořád ještě s povytaženým obočím. „Chápu vaše filozofické stanovisko, Howarde. Ale ve skutečném světě jsme tu proto, abychom rozšířili náš vlastní druh. A to jednoduše nejde zařídit s nulovou uhlíkovou stopou. Velice rád bych přestal vybíjet raptory — ale to bychom je museli nějak přesvědčit, aby přestali požírat kolonisty.“ Usmál se. „Pokud se nám to nepodaří, budeme se s nimi pořád střetávat způsobem, jakým se dva soupeřící druhy v podobných situacích utkávají vždycky.“

Stéphane přikývl a zazubil se na mě. „Přesně od toho jsme tady my.“

Věděl jsem, že tuhle diskuzi nepůjde zakončit jednoznačnou, jednoduchou odpovědí, a navíc jsem měl plnou hlavu jiných starostí. „Když trochu změním téma — stiháme probudit zbytek kolonistů podle plánu?“

„Jestli už je druhá pěstební kobliha připravená ke spuštění, tak ano.“ Butterworth se napil whiskey a zamyšleně si prohlédl sklenku. „Budu si to muset začít přidělovat přísněji. Další sud je šestnáct světelných let daleko. Jestli ještě nějaké sudy vůbec existují.“ Nechal tu myšlenku plavat a podíval se na mě.

Jeho poznámku o jamesonu jsem přešel beze slova. „Všechno stiháme podle plánu, plukovníku. Bert a Ernie už se nemůžou dočkat, až se vrátí na Zemi pro další várku.“ A zhruba za nějakých třicet pět let se dalších pětadvacet tisíc bude muset usadit buď na Vulkánu, nebo na Romulu. Budu tady ještě? Nebo to tady už bude mít na starost nějaký z mých budoucích klonů?

Stéphane řekl: „Zabezpečení je připravené. Plot bude dostavěný během osmačtyřiceti hodin. Vaše pozorovací drony nám neskutečně pomáhají.“

Přikývl jsem. „Je to takové improvizované řešení. Nakonec bych rád sestavil opravdu efektivní automatizovaný systém.“ Obrátil jsem se zpátky k plukovníkovi. „Farmy jsou připravené a vyrábíme i zásoby navíc pro případ nouze.“

„My máme zase dostatek příbytků, ačkoli hodně lidí asi bude muset žít pár měsíců v kasárnách.“ Plukovník Butterworth se postupně podíval na nás oba. „Myslím, že jsme připraveni. Předejte, prosím, informace pilotům *Exodů*.“

Zazubil jsem se. Konečně. Den otevřených dveří.

» «

Přijal jsem ping od Berta a on se objevil v mojí VR. Všiml jsem si, že už na sobě nemá uniformu z *Battlestar Galactiky*. Ten vtípek byl stejně slabší už od začátku.

„Čau, Howarde. Zrovna jsem dostal tvůj e-mail. Takže Butterworth odsouhlasil vylovení kolonistů?“

Bertovo nepokryté nadšení mi neuniklo. Myslím, že to byla otázka hrdosti. Bert a Ernie chtěli už být na cestě a převážet kolonisty. Úloha nečinných skladišť na oběžné dráze je pocho-pitelně příliš nevzrušovala.

Bert se posadil a vzal si od Alfréda kávu. „Vypadá to, že *Exodus* 3 tedy bude v půlce příštího roku.“

„Jo. Riker Samovi řekl, ať trochu zpomalí, abychom měli dostatek času. Souhlasili jsme, že špice ze Země odvezeme půl roku po odletu prvních dvou lodí. O tom, kdy doletí, nepadlo ani slovo.“

„No fuj, taková právníčina. Bez toho se vesmír prostě neobejde.“

Usmál jsem se, ale pak jsem hned zvažněl. „Ten čas navíc jsme potřebovali. Milo si ohledně ekosystému na Vulkánu nedělal legraci. Museli se vrátit na začátek a plot zesílit, a pak ještě kolem přidat elektrické dráty, aby brontíky odradili od okusování. A co teprve odhánění raptorů, obřích rádobyhadů

a těch hrabavých skoropásovců...“ Zavrtěl jsem hlavou. „Děláme pokroky, ale občas mám pocit, že se ploužíme jako šneci.“

„No, to není tak úplně můj problém.“ Bert se napil kávy. „Transportéry začnou kolonisty kyvadlově přesouvat dneska odpoledne. Jen se ujisti, že je máme kam dát. Jinak nemám problém zaletět nad asfalt a pak otočit transportér na bok, ať se to vylodování zbytečně nezdržuje.“ Zasmál se, aby dal najevo, že to nemyslí vážně. Nebo alespoň ne úplně vážně.

„Dobře, Berte, dám plukovníkovi vědět.“ Dopil kávu, nechal zmizet šálek a pak sám se zamáváním zmizel.

VI

ZPRÁVA OD BILLA

MULDER — DUBEN 2171 — POSEIDON

Univerzální podprostorový komunikátor. UPK. Nějaký pokus o zkratku to byl, ale taková prostě byla naše tradice, kterou kdysi dávno zavedla FAITH. Rádiový přenos od Billa obsahoval kompletní plány a návod k použití.

Takže jsem postavil UPK podle Billových plánů a připravil se na ten kouzelný okamžik. Jen jsem doufal, že to nevybuchne.

Přepnul jsem spínač a na konzoli se okamžitě objevily informace.

Sluneční soustava

Epsilon Eridani

Alfa Centauri

Omikron² Eridani

Podle nápovědy jsem se pak zaregistroval do sítě, zvolil Epsilon Eridani a stiskl tlačítko Spojit. Ikona pro přenos se aktivovala a já jsem začal mluvit. „Ahoj, Bille, tady Mulder z Ety Cassiopeiae. Našel jsem —“

Bill se zjevil v méj VR. „Ahoj, Muldere. Jak to šlape?“

„No do pr...“ Úplně mi vyrazil dech. Od Epsilonu Eridani mě dělilo necelých dvacet světelných let, ale tohle byl Bill osobně, na kresle přímo přede mnou v méj VR.

Bill se zasmál. „Tohle mě asi nikdy neomrzí. Vítej v BobNetu. Okamžitá komunikace napříč mezihvězdným prostorem.“

Zahýbal obočím, jako kdyby napodoboval Groucha Marxe, a napil se kávy.

Pomalů a uznale jsem přikývl. „Takhle ostatním do VR vstupuješ vždycky?“

„No to si piš. A taky si vás počítám. Zářezy na pažbě, víš.“ Oba jsme se zasmáli a já si zhmotnil vlastní kávu. Byla to pecka. Komunikací v reálném čase se úplně všechno měnilo. Už žádné desítky let čekání na zprávu.

„Tak co, je tady něco zajímavého?“ Bill mávl neurčitě rukou s výrazem *pravda je tam někde venku*.

„Řekl bych, že rozhodně. Máme lokalitu vhodnou ke kolonizaci. Není ideální, ale nevím, jestli si můžeme vybírat. Nebo jestli vlastně ještě vůbec nějaká místa ke kolonizaci potřebujeme. Našel Riker něco?“ Přistrčil jsem mu složku. Billova projekce při bleskovém pročitání obsahu na okamžik zamrzla. Když se jeho avatar opět probral, vypadal potěšeně.

„Není to špatné. Ale chápu, jak jsi to myslel. Kolonisté by se museli okamžitě usadit i na oběžné dráze. Ale abych odpověděl na tvoji otázku: Ne, vybíráví teď určitě být nemůžeme. A Riker něco našel. Pročti si jeho blog na BobNetu.“

Ještě několik sekund jsme si sdělovali nejdůležitější novinky a já jsem pak slíbil, že si přečtu všechny blogy. Bill mi zamával a s lupnutím zmizel.

No, tak to bylo zajímavé. Podle všeho budu muset tuhle soustavu připravit mnohem pečlivěji, než jsem původně plánoval. Podle standardního protokolu by jinak stačilo nachystat kolonistům zásobu zušlechtěných kovů na oběžnou dráhu. Budu taky muset sepsat bestiář s podrobnými informacemi. Někteří tvorové na planetě jsou opravdu velkolepí. Zvlášť takový kraken bude sám o sobě potřebovat celou kapitolu.

Bylo načase plivnout si do dlaní a dát se do práce.

VII

ZPÁTKY DO PRÁCE

RIKER — ČERVENEC 2171 — SLUNEČNÍ SOUSTAVA

Prohlédl jsem si seznam úkolů na dnešek a povzdechl si. Trochu mě překvapilo, jak moc mi schází moje rodina. Julia a další členové Bobova klanu už byli ve stázi na palubě *Exodu 3* a mířili k Omikronu² Eridani. Dokud nedorazí na místo a neproberou se, nebudu je moct nijak kontaktovat. Připomněl jsem si, že z pohledu mého života to bude jen okamžik, ale ať jsem se na to díval jakkoli, musel jsem nakonec stejně odžít každíčký den z celých sedmnácti let. Každý den po čtyřiaadvaceti hodinách, protože nepotřebuju spát. A navíc při vnímání v milisekundových intervalech.

Podobné úvahy mě vždycky uvrhly do hluboké sklíčenosti. Silou vůle jsem se přiměl vrátit ke svému úkolu.

První položka byla jako obvykle kontrola stavu kolonistických lodí ve výrobě. Neprohlížel jsem je přímo fyzicky, spíš jsem jen zkontroloval stavové okno. Osobně jsem musel zasahovat, jen když se zpozdil některý z důležitých milníků.

V té chvíli se v mojí VR objevil Charles. „Nazdar, Rikere.“ Charles byl jeden z prvních klonů, které jsem si ve sluneční soustavě vyrobil. Rozhodl se, že tu se mnou zůstane a bude mi pomáhat. Znal pozemskou politiku téměř stejně dobře jako já a polohu všeho ostatního v soustavě ještě mnohem lépe. Kdyby se někdy rozhodl odletět, byla by to hrozná rána.

„Ahoj, Charlesi. Co se děje?“

„Mám nějaké nové informace o poslední sabotáži.“

„O co jde?“

„Ehm, vypadá to, že máme co dělat se dvěma různými skupinami. Za útoky na infrastrukturu zcela jistě stojí PRÁZDNO. Nechali v té spoušti za sebou jako obvykle vizitku. Všechny jejich útoky míří na systémy zásobování potravin. Jsou velice zběhlí v používání technologií a očividně vědí, co dělají.“

PRÁZDNO bylo podle všeho jakási radikální environmentální skupina, která si kladla za cíl odstranit ze světa lidstvo. A co se jejich metod týkalo, s etickými otázkami si hlavu příliš nelámali.

Charles zobrazil několik snímků a ukázek prohlášení PRÁZDNA. Odmlčel se a čekal, až si je prohlédnu. Byly to zčásti nabubřelé výkřiky lidí přesvědčených o vlastní důležitosti — prohlášení a výroky napsané s nosem nahoru. Jiné poznámky byly jízlivé, a dokonce ironické. Nejnovější z nich spadala do druhé kategorie.

Prátelské upozornění — jste zhoubou celého světa. Prokažte mu laskavost a zmizte.

Tuto zprávu vám za účelem obohacení celé společnosti přináší PRÁZDNO:

Postupný Rozklad Antropismu Zemi Dokonce Nevýslovně Obohatí

Když si Charles všiml, že už moji pozornost upoutal dostatečně, pokračoval: „Útoky na Florianópolis však tomu profilu neodpovídají. Nenásledovalo po nich žádné prohlášení a zdály se být namířené spíše na zabití co největšího počtu lidí než na ničení infrastruktury. Navíc jejich strůjci nepostupovali nijak důmyslně — omezují se na hrubou sílu, výbušniny. Myslím, že jsou to prostě jenom útoky na Brazílii, nebo lépe řečeno na to, co z ní zbylo. I když je po válce, nikdo nemá Brazilce příliš v lásce.“

Zamyšleně jsem přikývl. Potvrdil tím můj vlastní nevyslovený dohad. „Taky to znamená, že ta druhá skupina možná není jednotně organizovaná. Je možné, že jde o víc skupin, nebo dokonce nezávislé akce jednotlivců.“

„Souhlasím. A jelikož při takových útocích umírá víc lidí, je to dostatečný podnět pro místní policejní složky, aby začaly jednat. Takže je to vlastně menší problém, který zvládnou lidé sami. Větší obavy mám z řádění PRÁZDNA.“

„Hmm. Zatím se nedostali k našim vesmírným zařízením, ale vzhledem k tomu, jak jsou technologicky vyspělí, by mě nepřekvapilo, kdyby časem nějaký způsob vymysleli.“ Otevřel jsem ústa a chystal se popsat kroky, které podniknu k jejich vystopování, ale pak jsem zaváhal. Nebyl jsem si jistý proč — bylo by nesmyslné Charlese z čehokoli podezírat —, ale na jednu jsem měl pocit, že bych to měl řešit co nejdiskrétněji. PRÁZDNO jsem nemohl podceňovat. Nebylo vyloučeno, že se jim už podařilo dešifrovat komunikaci mezi Boby.

Kompletní snímání všech komunikačních přenosů ve slušné soustavě jsem zavedl už před nějakou dobou. Půl tuctu AMI monitorovalo veškeré komunikace a hledalo klíčová slova a vzory. Bylo to dost nesystematické řešení, ale jiné možnosti jsem neměl. Nebyl důvod o tom říkat ostatním Bobům. Chtěl jsem, aby se chovali přirozeně.

Charles mě vyrušil z úvah. „Jak probíhají konstrukční práce?“

„Ehm, aha, to jsem zrovna kontroloval. V podstatě postupujeme pořád podle plánu. Musím se ale ještě zeptat Homera, jak to jde s produkcí potravin.“

Charles přikývl. „Dobře, dej mi vědět, kdybys potřeboval nějak pomoc.“

Přikývl jsem a Charles zasalutoval a zmizel.

Další položkou na seznamu byla výroba potravin. Poslal jsem Homerovi krátkou textovou zprávu a zeptal se ho na stav vesmírných zařízení.

Odpověděl, že kola průmyslu se otáčejí hladce. Usmál jsem se. Začal jsem mu říkat „pane továrníku“, ale jeho to překvapivě neuráželo a připadalo mu to vtipné. Typický Homer.

Prohlédl jsem si přiloženou tabulku a můj úsměv zmizel. Produkce potravin na Zemi se kvůli zhoršujícímu se klimatu pozvolna snižovala. Nárazy asteroidů shozených brazilskými fanatiky během války Zemi pomalu uvrhovaly do doby ledové. Ledovce a sněhová pokrývka se rozšiřovaly dál a dál od pólů, z orné půdy se stávala tundra a z tundry led. Museli jsme skloubit výrobu potravin a přesun enkláv z vyšších zeměpisných šířek do poloh blíž rovníku. Homerovy vesmírné farmy nám problém výrazně usnadňovaly. Když jsme spustili pěstební koblihy a začali produkovat potraviny, podařilo se nám o pár let odsunout Odhadovaný Čas Konce Obyvatelnosti. Pěstební koblihy byly Homerův nápad. Celý projekt bral smrtelně vážně, jako armádní záležitost.

Těch třicet tisíc lidí, které se nám doposud podařilo dostat pryč z planety, však představovalo jen kapku v moři. Z druhu *Homo sapiens* zbývalo už jen patnáct milionů bytostí, ale i přesto to bylo hodně těl k převezení. Patnáct set lodí nebo patnáct set výprav.

Položil jsem dokument a chvíli jsem si masíroval čelo. Zasedání OSN začalo už před pár minutami a já jsem se ho musel zúčastnit. Pomyslel jsem si, že to bude opět zlatý hřeb dne. Nebyl.

Po odletu prvních dvou lodí s enklávami SSE a Špiců jsem tady už neměl nikoho, s kým bych si mohl pravidelně povídat. Všechny ostatní enklávy s námi jednaly odtazitě. Až na některé z nich, jako byl třeba Nový Zéland. Ty byly otevřeně nepřátelské. Moji příbuzní už byli ve stázi, takže jsem se poslední dobou cítil osamělý.

Dnešní zasedání bude alespoň zajímavé. Nedávno jsme se od Muldera z Ety Cassiopeiae doslechli o Poseidonu. Biologie planety byla kompatibilní a na plujících rohožích by se dalo

rozhodně přinejmenším krátkodobě žít. Z dlouhodobého hlediska bylo v soustavě dost surovin na výstavbu vznášejících se měst. Zájem o kolonizaci projevil několik menších ostrovních národů.

Bylo však potřeba vyřešit otázku priority. *Exodus 4* a *Exodus 5* už byly téměř dokončené. Pošleme jednu loď na Poseidon, nebo obě do Omikronu² Eridani?

Zrovna mluvila členka OSN z Malediv. Zástupkyně Sharmová urputně bojovala za zájmy národů žijících na tropických ostrovech. Panovala všeobecná shoda, že ty by měly odletět jako poslední, protože jejich podnebí bylo pořád nejmírnější.

„Ano, jak opakovaně podotkl zástupce z ostrova Vancouver, obyvatelé Malediv a další rovníkové národy stále žijí v nejmírnějším podnebí. Zástupce však opomněl vysvětlit, proč je to důležité. Pokud emigrujeme, naše země se uvolní pro skupiny žijící v těch nejhorších podmínkách. Ať už se rozhodneme tak či onak, lidské utrpení se zmírní.“

Ukázala na model Poseidonu. „Důležitá otázka je, zda osídlíme druhou soustavu, nebo zda budeme všechny své emigranty nadále posílat do Omikronu² Eridani. V současnosti jsme na tom jako živočišný druh lépe než před pár lety. Nacházíme se ve dvou hvězdných soustavách. Ale tři soustavy by byly lepší, a čtyři ještě lepší. Nevyskytnou-li se nějaké nečekané okolnosti, usadíme se alespoň na třech. Člen z ostrova Vancouver a ostatní namítající by tedy měli přednést konkrétní důvody, proč jim navrhované řešení připadá nerovnoprávné, ale zároveň by se měli vyvarovat chybných asociací.“

Zástupkyně Sharmová vzdorovitě vystrčila bradu, ještě chvíli mlčky stála a pak vypnula mikrofon, aby dala prostor ostatním.

Chtěl jsem zatleskat, ale to by nebylo vhodné. Co se problému kolonizačních cílů týkalo, sám jsem žádné řešení aktivně nepropagoval, ale souhlasil jsem, že bude nejlepší lidstvo co nejvíce rozšířit. V jedné soustavě se totiž málem úplně vyhladilo. Člověk by si řekl, že lidem za tu dobu už narostl mozek.

Podíval jsem se na panel. Svítila více než polovina kontrolek řečníků, kteří se přihlásili o slovo. Povzdechl jsem si, na okamžik jsem se odpojil od svého veřejného avatara, opět jsem si promnul čelo a už nevím po kolikáté jsem se sám sebe zeptal, jak jsem se do takových povinností jenom mohl uvrtat.

Doufal jsem, že dnes už budou hlasovat.